

ter blev forhandlet i lukkede rum mellem regeringer og embedsmænd. Denne gang er grundlaget skabt af Det Europæiske Konvent, der bestod af medlemmer fra 28 landes parlamenter og Europa-Parlamentet, repræsentanter fra regeringerne og Kommissionen samt nogle observatører. Arbejdet foregik i fuld åbenhed, og resultatet blev et forslag til en forfatningstraktat. Hovedparten af forslaget blev vedtaget af selve regeringskonferencen i 2004. Vi har aldrig før haft en så demokratisk arbejdsfacon, når der skulle udarbejdes en traktat eller traktatændring.

Men også selve forfatningstraktaten er en nyskabelse. Det eksisterende traktatgrundlag er stort set ulæseligt for alle, der ikke har studeret området eller arbejdet inden for det. Forfatningstraktatens grundlæggende to første dele kan faktisk læses og forstås. Resten er selvfølgelig ikke en læselet-udgave alene af den grund, at det ikke er en forfatning. Det er faktisk en forfatningstraktat, og der må være mange paragraffer, hvis ikke al fortolkning skal overlades til domstolene. Det er simpelthen en nødvendighed med de mange paragraffer for sikre et samarbejde mellem så mange forskellige lande.

Det Radikale Venstre vil gerne fremhæve en række temaer, som er afgørende for Det Radikale Venstres helhjertede ja til traktaten:

- Det er for første gang nogen sinde i denne verden lykkedes at skabe et regionalt forpligtende samarbejde, der bygger på en række klare, universelle værdier som respekt for demokrati, ligestilling og mindretal. Det er faktisk enestående, at 28 lande de 25 medlemslande og de 3 ansøgerlande kan enes om et sådant grundlag. Det er aldrig set før, og Det radikale Venstre håber, at det bliver en model for andre regioner i verden. Derudover præciseres det i forfatningstraktaten, at unionen bygger på medlemsstaterne, og at unionen kun kan agere, hvis medlemsstaterne har givet unionen lov til det. Det er også præciseret, at landene kan melde sig ud, hvilket igen understreger, at det er en traktat og ikke en forfatning. Den gamle retorik om et stadig tættere samarbejde er væk og erstattet af målet om at fremme freden, værdierne og befolkningernes velfærd. Det vil sige, at der skal arbejdes for fuld beskæftigelse og sociale fremskridt på et bæredygtigt grundlag.

- Forfatningstraktaten gør samarbejdet langt mere demokratisk end tidligere, fordi åbenhed er et grundvilkår i beslutningerne. Beslutningsprocessen er forenklet og mere gennemskuelig. De nationale parlameters rolle er udvidet, både når det drejer sig om nærhedsprincippet, og når det drejer sig om en øget kontrolfunktion i samarbejdet om f.eks. bekæmpelse af kriminalitet. Europa-Parlamentet får mere indflydelse, og for første gang kan borgerne være med til at sætte en dagsorden. Et flertal af befolkningerne på 65 pct. er afgørende for, om et forslag kan forkastes eller vedtages, og borgernes rettigheder er præciseret, hvilket alt sammen er demokratiske grundvilkår og forbedringer.
- Forfatningstraktaten tager et tigerspring frem i bestemmelserne om unionens optræden udadtil. EU kan blive verdens sociale samvittighed, hvis vi vil leve op til målsætningerne om at bidrage til fred, sikkerhed, solidaritet og udryddelse af fattigdom. EU får en udenrigsminister, der i kraft af sit permanente formandskab for Udenrigsministerrådet har gennemslagskraft og kan samordne og koordinere Europas holdninger og økonomiske indsats. Derfor får EU i fremtiden langt bedre muligheder for at handle samlet ud fra en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Nu kan vi tage ansvar og handle, når verden omkring os har brug for støtte eller hjælp. Europa er allerede i dag en stærk økonomisk magt i verden, og i kraft af dette præger vi f.eks. WTO-forhandlingerne. Nu får vi mulighed for at blive en politisk magt. Vi kan præge udviklingen ved at sætte vore værdier i centrum. Men Europa får også mulighed for at agere, når det drejer sig om fredsbevarelse og konfliktforebyggelse. Der ved bliver det muligt med et modspil og et medspil til USA, og det har verden brug for. Det har vi klart set, bl.a. i forbindelse med krigen i Irak. Den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik udgør en integreret del af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, men det er vigtigt at understrege, at det fortsat er de enkelte medlemslande, der suverænt bestemmer over deres egne forsvarsstyrker, altså til hvad og hvor de anvendes.
- Forfatningstraktaten gør det muligt at skabe et langt stærkere samarbejde om en lang række interne, grænseoverskridende problemer. Det Radikale Venstre vægter her det styrkede sam-